

Primăvară

de Claudia Millian-Minulescu

Mi-e sufletul un cuib săpat în stâncă,
Și-n cuibul meu a poposit pe rând
Și porumbelul alb, și vulturul flămând,
Și soarele, și vântul, și tăcerea-adâncă.

Vrea sufletu-mi să-i scutur praful și tăcerea,
Că-i prăfuit de vânturi și de griji mărunte...
Pe cine-așteaptă cuibul meu din munte,
De-mi cere iar să-i curăț încăperea?

Covor de frunze netede și moi
Aștern în cuib și-l primenesc cu cer,
Apoi cobor perdele de mister
Pe farmecul enigmei celei noi.

Și-așa, adăpostit de vânt și soare,
Căminul sufletului meu deschis
Așteaptă solul ultimului vis,
Cu-ntoarcerea de păsări călătoare.